

han sagde, ikke var af ydere Betydning; men jeg sagde tværtimod, at han, som ellers er en fornuftig Mand og lægger sin Dygtighed for Dagen, jo vistnok vilde komme til den Erkjendelse, at han ogsaa maatte reflectere paa de Meninger, der fra andre Sider bleve gjorte gjældende; Andet og Mere troer jeg ikke at have sagt. Dette var, om ikke de samme Ord, saa dog Indholdet af hvad der blev sagt, og dermed troer jeg, at den ærede Taler maa finde sig tilfreds. Hvad angaaer de to Forslag, der ere stillede af en æret Landsthingsmand lsgøvefor (M. P. Bruun) med Hensyn til § 14 Post 14 og Post 21, skal jeg tillade mig at erklære, at jeg i Gæt og Alt erkjender, at han i det Væsentlige har Ret, idet det, som her er anført i Forslaget til Finantsloven, er, saavel efter hans som efter min Mening, mindre correct, da Summen opføres „under Forventning af, at det og det skal udbetales i de nærmest følgende Aar“; dette gjælder baade om Post 14, hvor der staaer anført: til Helsingørs Commune 60,000 Rd., hvoraf i Finantsaaret 1859—60 20,000 Rd., under den Forventning, at der i de 4 næste Finantsaar bevilges resp. 16,000, 12,000, 8000 og 4000 Rd., og med Hensyn til hvad der i Post 21 er anført angaaende Udvidelse af Statens Havn ved Helsingør, hvor det hedder: alternativt 346,000 eller 300,000 Rd., deraf 100,000 Rd. i Finantsaaret 1859—60 under den Forventning, at der i de 2 følgende Finantsaar vil blive bevilget den øvrige Deel af alternativt 346,000 eller 300,000 Rd. Det vilde efter min Formening vistnok have været gavnligt, om der bestemt havde staaet: „Til Helsingørs Commune bevilges 60,000 Rd., at betale i saa og saa mange Aar, uden at nævne: „under Forventning“. Naar man paa eengang bevilger det, saa er det staaet fast, og saa behøver man ikke at leve under Forventning eller i Haab om Fremtiden, ligesom jo ogsaa Regjeringen, hvad Anlægget af Havnen angaaer, allerede nu maa være paa det Reue med, om og hvorvidt det er i Statens velforsaaede Interesse paa denne Maade at tjene sig selv og gavne en Commune, der, som Tilfældet er med Helsingør, paa eengang er sunken sammen. Det er ikke for Helsingørs Skyld alene, at dette

Foretagende skeer, det tillod jeg mig allerede forrige Gang at sige; og det vil være indlysende for Thinget, ligesom det vistnok har været indlysende for Regjeringen, at disse Penge ere saa vel anvendte i Statens Interesse, at der ikke kan være Tale om Helsingørs Communes Interesse, uden forsaavidt et saadant Havneanlæg tillige gavner den Commune, hvor det foretages, ligesom det ogsaa vil være i sin Orden, naar en saadan Sum af 346,000 Rd. bevilges under den Forventning, som i det andet Thing er blevet udtalt, at man vil foreløbigt disponere over en mindre Sum for at erfare, om den større Sum behøves eller ikke. Det er forsaavidt rigtigt, at den ærede Landsthingsmand, der sidder ligeoverfor mig (M. P. Bruun) har stillet dette Ændringsforslag, og jeg skalde have ønsket, at han havde udtalt det meget mere bestemt, hvorvidt den ene Sum under Post 14 ubetinget skalde bevilges, og hvorvidt det under Post 21 skalde overlades Regjeringen nærmere at bestemme, hvorvidt den hele Sum skalde anvendes eller ikke. Det har jo været under Ventilation i saa mange Aar, der er indgivet saa mange Forslag, Overslag og Beregninger, at man endelig maa være kommen til et Resultat, og det er Regjeringen sandelig kommen til. Allerede for to Aar siden antydede den daværende Indenrigsminister, hvilken Vei for Havnen skalde anlægges, og den da udtalte Mening har det nuværende Ministerium deelt. Men hvad der er sparet, er jo fortjent, som man siger, og det kan jo være, at Regjeringen ved at tage Sagen under nøiere Overveielse, naar Anlægget er paabegyndt, vil komme til et andet Resultat og beslutte sig til ikke at anvende det hele Beløb. Jeg troer, at Rigsdagen kan være aldeles tryk for, at den nuværende Regjering ikke vil give en Stilling mere ud, end der er høist nødvendigt, i Statens Interesse vel at mærke, og, som jeg har tilladt mig at sige, det er ikke alene for at tjene Helsingør, men først og fremmest for at tjene Staten, at disse Penge bevilges, thi Staten faaer ved at ubvide Havnen Udfigt til en Indtægt, der i Tidens Løb kan være uberegnelig, naar Havnen først engang er bragt i en fornuftig Skikkelse. Hvad angaaer det Bidrag, som den nuværende